

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 21 stycznia 2020 r.,

w sprawie T. P. L.

kolejnego wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 kwietnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2018 r., w sprawie o sygn. akt XII K (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W pierwszej kolejności należy wskazać, że identyczny wniosek zawarty w kasacji obrońcy, został już rozpoznany przez Sąd Najwyższy w dniu 27 listopada 2019 r. Wniosek ten nie został uwzględniony, gdyż Sąd Najwyższy nie znalazł do tego podstaw. Kolejne pismo zostało wniesione jako zażalenie na orzeczenie z dnia 27 listopada 2019 r., lecz uznano, że jest to ponowny wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku. Trzeba stwierdzić, że wniosek z dnia 24 grudnia 2019 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego – 30 grudnia 2019 r.) o wstrzymanie wykonania orzeczenia, złożony ponownie przez obrońcę skazanego T. P. L. , nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak już zwrócono uwagę w poprzednim postanowieniu, pierwotny wniosek nie zawierał konkretnego uzasadnienia, poza powołaniem się na zarzuty kasacji,

w których podniesiono wystąpienie dwóch bezwzględnych podstaw odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 9 i 10 k.p.k.

Obecny wniosek również nie zawiera żadnych nowych argumentów, które mogłyby uzasadniać jego uwzględnienie, lecz obrońca w dalszym ciągu odwołuje się do zarzutów z art. 439 § 1 pkt 9 i 10 k.p.k. W związku z tym, przedmiotowy wniosek faktycznie winien być pozostawiony bez rozpoznania, jako oparty na przesłankach już raz poddanych ocenie przez Sąd Najwyższy.

Po raz kolejny należy więc podkreślić, że rozważania związane z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie mogą wprost dotyczyć trafności kasacji, gdyż tego rodzaju analiza może zostać przeprowadzona dopiero w trakcie merytorycznego rozpoznawania skargi. Wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy istnieją podstawy do stwierdzenia tak oczywistego i rażącego naruszenia prawa, że uzasadnia to wniosek, iż szczególnie wysokie jest prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Pozwala to wyjątkowo odstąpić od respektowania domniemania trafności ocen i ustaleń, przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia. Podniesiony w kasacji zarzut wystąpienia bezwzględnych podstaw odwoławczych nie jest na tyle oczywiście zasadny, by mógł skutkować uruchomieniem instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. W związku z tym nie przesądzając, jakie orzeczenie zapadnie w wyniku rozpoznania kasacji, nie sposób jest się wypowiedzieć, co do skuteczności wszystkich podniesionych zarzutów kasacyjnych bez przeprowadzenia pogłębionej analizy sprawy, ta zaś nie może nastąpić na posiedzeniu dotyczącym wniosku złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Z tych względów, nie podzielając stanowiska wnioskodawcy, które wskazywałoby na nieodwracalne dla skazanego skutki dalszego wykonywania prawomocnie orzeczonej kary, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.